

In Duitsland worden Michael Peinkofers boeken stuk voor stuk bestsellers. Deze week verschijnt in het Nederlands De Tovenaar, het eerste deel van zijn Tovenaarsfantasy-trilogie, dat nog het best kan worden omschreven als een mix van Tolkien en Terry Pratchitt.

Vrouwen en fantasy... Gaat dat eigenlijk samen?

“Volgens mij wel. Het schijnt dat zeventig procent van alle lezers vrouw zijn, dus ik neem aan dat een groot deel daarvan ook fantasy lezen. Bovendien krijg ik veel mails van vrouwen. De Tovenaar is ook echt een vrouwenboek, met liefde, vriendschap, romantiek. Heel vrouwelijke thema’s.”

Het is een beetje verwarrend. Want in Nederland verscheen al eerder een fantasyboek van je, ‘De terugkeer van de orks’. Dat is dus eigenlijk een vervolg op de drie Tovenaarsboeken waarvan de eerste nu net uit is?

“Ja dat klopt. De Tovenaar is eigenlijk het eerste boek dat je moet lezen als je de hele serie chronologisch wilt lezen.”

Maar De Tovenaar begint dan ook weer met een proloog waaruit duidelijk wordt dat er al een heel verleden is geweest. Een tamelijk gewelddadig en ingewikkeld stuk, om eerlijk te zijn. En ook heel on-vrouwelijk...

“Haha... dat klopt. Het vertelt het verhaal dat zich vóór De Tovenaar afspeelt, een bloederig en duister tijdperk. Het geeft inzicht in de wereld zoals die er in De Tovenaar voorstaat.”

Tolkien had 3 delen nodig om Lord of the Rings te schrijven. De bekende fantasy-schrijfster Robin Hobb maakt altijd trilogieën. En jouw Tovenaarsverhaal gaat ook een trilogie worden. Wat is dat toch met fantasy-boeken? Moeten die altijd in drie delen verschijnen?

“Drie delen vormen de ideale lengte om een verhaal echt goed te vertellen. In het eerste deel zet je de hele sfeer, de hele wereld en de karakters neer. In het tweede deel diep je de karakters uit, laat je ze dingen doorleven. En in het derde deel kom je tot een apocalyptisch slotstuk. Een trilogie geeft je de ruimte alles goed neer te zetten. Drie delen is ook de opbouw van een klassiek drama. Verhalen laten zich gewoon goed in drie delen vertellen.”

Je schrijft kinderboeken, jeugdboeken, historische romans... Hoe kwam je erbij fantasy te gaan schrijven?

“Ik heb altijd gehouden van dat genre. Ik houd, ook in andere genres, van het toevoegen van fantastische elementen. Maar het idee voor m’n eerste fantasy-boek ontstond toen ik Lord of the Rings voor de derde keer had gelezen. Ik ontdekte een kapitale fout. In het tweede deel van In de ban van de ring omschrijft Tolkien orks als egoïstische, domme en individualistische wezens. In het derde deel vormt dat zootje ongeregeld echter ineens een gedisciplineerd leger. Dat ging volgens mij niet samen. En dus gaat mijn eerste orkboek over twee ork-broers die te dom zijn om een leger bijeen te houden...”

En daarmee creëerde je meteen de taal van de orks?

“Inderdaad. Fantasietaal is echt mijn ding. Tolkien had natuurlijk wel enkele elfen en dwergentalen bedacht, maar een orktaal was er nog niet. Voor het ontwerpen van de talen van ‘mijn’ elfen en orks hanteerde ik dezelfde methode als Tolkien: bestaande, oude talen mengen met je eigen fantasie. Tolkien gebruikte voor zijn elftalen oud-Engels. Ik oud-Wales. Daarom lijken ze wel een beetje op elkaar. Mijn orktaal baseerde ik op het Schots. Van verschillende mensen die meedoen aan van

die Life action Roleplays krijg ik nu reacties dat ze mijn orktaal gebruiken. Een hele eer.”

Wat opvalt in je boeken is dat er enorm in gediscrimineerd wordt. Elfen zien mensen als stinkende, ongemanierde schepsels. Orks worden door iedereen gezien als lompe leeghoofden... Als je die woorden ‘mensen’ of ‘orks’ zou vervangen door bepaalde nationaliteiten of bevolkingsgroepen zou er een fatwa over je uitgesproken worden.

“Ik ben inderdaad vrij expliciet in het oordeel van de ene soort over de ander. Heel bewust ook. Ik wil ermee laten zien hoe ‘we’ ons in ons vooroordeel doorgaans door angst laten leiden. Angst is een heel sterke emotie. Angst zorgt ervoor dat we niet in staat zijn met een open blik te kijken. In De Tovenaar zijn de elfen bang dat de mensen ooit de heerschappij over hun wereld zal overnemen. En dus veroordelen ze hen. – Lachend- Ook in fantasy kun je lezers aan het denken zetten.”

Hoe schrijf je aan een boek?

- Pakt uit zijn tas een klein Moleskine-boekje- “Dit is mijn opschrijfboekje. Dat heb ik altijd bij me en ik schrijf er alle ideeën die ik gedurende de dag krijg in. Daarin kan een aanstaand boek wel een jaar tot twee jaar liggen te rijpen. Vervolgens doe ik onderzoek naar waar m’n boek over gaat. In dit geval doe ik vooral onderzoek in eigen werk, omdat ik voorafgaande aan de Tovenaarsserie die andere trilogie heb geschreven, die zich in dezelfde wereld afspeelt. Het land en de karakters die in beide series voorkomen moeten natuurlijk wel kloppen. Vervolgens hoef ik het verhaal eigenlijk alleen op te schrijven. Dat laatste duurt vier tot vijf maanden.”

Hoe doe je dat?

“Ik heb een kantoor waar ik schrijf. ’s Ochtends om acht uur kus ik vrouw en dochtertje en ga ik de deur uit. Ik schrijf tot een uur of één aan m’n boek. De rest van de tijd beantwoord ik m’n mail en zoek ik dingen na. Schrijven is voor mij dus een ‘normale’ van negen tot vijf baan.”

Over De Tovenaar

De Tovenaar vertelt het verhaal van Aardwereld, een wereld met elfen, mensen en orks die elkaar naar het leven staan. De tovenaars regeren Aardwereld. Ze zetten hun deuren open voor drie tovenaarsleerlingen: de bijna ter dood veroordeelde elf Alannah, de mens Grannock en de koningszoon elf Aldur. Hun tijd als leerling is er een vol uitdagingen en onderlinge verwickelingen. Amper geslaagd, moeten ze de wereld redden van totale vernietiging...